

2. pinsedag Ribe Domkirke 2020

Hvorfor var du så alvorlig, da du talte om det evige liv? Du talte helt uden smil og glimt i øjet! Jeg blev helt bekymret. Sådan blev jeg spurgt for nogle uger siden af et medlem her fra menigheden og så svarede vedkommende selv på hendes spørgsmål med latter i stemmen: Det er måske fordi det evige liv er en alvorlig sag? Og! Ja, det havde hun jo helt ret i, blev vi enige om og så grinede vi begge i telefonen. Det er alvorligt, men det skal jo altid være til glæde, liv og lyst!

Med pinse fortsætter det glædelige og livslysten! Her er lidenskab, glæde, energi og fest! over at Helligånden er kommet til verden, som skaber fællesskab og samler de første kristne i den første menighed. Måske har der også været lidt vin på spil. Pinse er så meget livsglæde og livsnydelse, så jeg næsten får præstationsangst over ikke at kunne udtrykke denne uendelige glæde. Men også kun næsten!

For glæden afskrækkende i hvert fald ikke det første kristne fællesskab. Tværtimod. Og det er sådan et godt billede Lukas tegner for os af den første menighed, som samles, dagen efter pinseunderet. Han skriver, som vi lige har hørt:

Alle troende var sammen og de var fælles om alt. De solgte deres ejendom og ejendele og delte det ud til alle efter enhvers behov. De kom i enighed i templet hver dag; hjemme brød de brødet og spiste sammen.

Naturligvis er det et glansbillede og meget idealiseret beskrevet fra Lukas side, helt sikkert, men derfor er dette billede af den første menighed jo ikke ubrugelig for os i dag. For det vi kan notere os er, at efter pinse, har en meget afslappet ånd indfundet sig - i den første kristne menighed. Her udfoldede livet og det livsnødvendige sig meget generøst. Der blev ikke stillet krav. Det livsnødvendige blev delt ud. Ingen holdt noget for sig selv. Der var ingen kontrol og ingen konflikter,

men venlighed og det som man havde, kom fællesskabet til gode. Det virker til at der ikke var angst, frygt eller bekymring. Men at der tværtimod herskede en tillid til at der var nok til alle.

Denne meget stærk tillid, som styrede den første menighed. Hvor kom den fra?

Af det vi netop fejrer til pinse. For nok er det festen for samlingen af det første kristne fællesskab, men først og fremmest er det festen for Guds tilstedeværelse i verden. Altså, at det skabende og frelsende for altid er tilstede i verden. Og denne tilstedeværelse i verden betyder ikke, at Gud arrangerer livet for os, som vi nu lige ønsker det. Men at Gud giver sin ånd til verden. Den ånd, som udgår fra Gud, skaberen og som også udgår fra Sønnen, frelseren, ved at være selve meningen med Jesu liv og opstandelse. Så! Det er Faderens og Sønnens ånd i Helligånden, som styrer det første fællesskab, som Lukas beskriver. Og Helligånden

griber ud efter det enkelte menneske, forvandler det, så det kan gøre Guds vilje i verden og selv blive den skabende og frelsende tilstedeværelse i verden.

Og denne skabende og frelsende kraft er også indeholdt i ordet.

Det er derfor det betyder så meget for Lukas at fortælle om den første menighed, at de holdt fast. At de holdt fast. Ved apostelenes lære.

De holdt fast i det, som var vigtigt for dem. Det, som hentede dem ud af deres sorg og ensomhed og isolation. De holdt fast i det, som blev til glæde for dem og for andre. Det, som lod dem vokse og som bevægede deres hjerter, så de også kunne blive en glæde for andre.

De lod apostlenes lære styre deres fællesskab.

Og apostlene var netop dem, som havde levet med Jesus. Med guds søn, som indtog en synlig og konkret

plads i verden med sin krop og sit legeme. Apostlene havde fulgt ham, hørt ham, rørt ved ham. De har levet med den inkarnerede – men også med den korsfæstede, den opstandne og taget afsked med den himmelfarne. De er vidner til hele denne store historie, hvor Gud giver sig selv hen til verden i kærlighed, som er indeholdt i ordet. Så ordet, det er tæt knyttet til det synlige og konkrete. Og fordi det er så tæt knyttet til legemet, så har ordet ikke kun brug for ører, for at blive hørt og heller ikke kun brug for hjerter, hvor ordet kan blive bevæget i og erindret, men ordet har også brug for konkrete legemer – altså mennesker, som følger ordet.

Derfor kaldte Jesus på de første disciple. Altså konkrete mennesker. Og de blev en synlig menighed. De kunne ikke forblive i det skjulte. De blev til lyset, de skulle blive til lyset, som skulle lyse for alle. De blev til byen på

bjerget, som skulle blive set. De skulle blive til saltet, som giver livet mening og betydning.

De blev også forfulgt og led og måtte opgive alt for at følge Jesus. Altid synlig for verden.

Alt det er indeholdt i apostlenes lære, som på ingen måde kun er lys og luftig, men også tung og krævende. Den lære holdt den første menighed fast i. Og denne lære var ikke en lære, som en gang fattet og forstået, blev overflødig. Tværtimod. De holdt fast i den. I det de havde erkendt. I den samme lære. I det, som de havde fået skænket. Igen og igen. Det blev indlejret i deres kroppe og sind. Og det skabte glæde og den enorme lethed.

For læren er, at Guds kærlighed og omsorg for mennesket fortsætter også efter pinseunderet. Det er ikke ophørt med himmelfart. Men bliver! Som livets

brød for alle troende, sådan siger Jesus om sig selv i dagens evangelium.

Og til netop livets brød, har Martin Luther skrevet en meget fint indledning og jeg vil her til slut citere et lidt længere stykke i min egen oversættelse: Det kommer her:

Guds ord har så utallig mange navne i bibelen og det har det, fordi det er til så stor nytte og skaber så utrolig meget og fordi det er almægtigt. Det bliver kaldet et åndeligt sværd, med hvilket man kan besejre djævlens og andre geistlige kollegaer. Det bliver også kaldet et lys og regn fra det høje, eller guld, sølv, kjole, smykke og meget andet. Det bliver også kaldt for brød, fordi vores sjæl får føde af det, bliver styrket og vokser sig stor. Bibelen betegner det jordiske brød som næring for kroppen, og det himmelske brød betegnes som næring for sjælen.

Og Martin Luther fortsætter: Der findes so utrolig mange forskellige sjæle i verden og hver enkelt sjæl har sine egne helt specielle behov og dog! Guds ord kan give hver enkelt alt, hvad den har brug for og endda mætte sjælen i overflod.

Kristus kalder Guds Ord for en kongelig brudemiddag og Esajas taler om et fedt måltid for alle folk. Dette brød og denne føde er intet andet end Jesu Kristus. Og derfor siger Jesus om sig selv: Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden.

Og Martin Luther afslutter: Enhver prædiken og lære, som ikke sætter Jesus Kristus, frem for sjælen til liv for verden, er ikke det daglige brød og ikke næring for vores sjæl. Citat slut!

Jeg er livets brød. Siger Jesus. Jeg er til liv for verden. Jeg skal være til liv for verden. Og jeg hører i disse ord derfor også: Så ødelæg det ikke for jer selv og for andre.

En præst og samfundsdebattør, som i den seneste tid selv har forandret sig fra at være gravalvorlig til at kunne rumme lidt lettere og glædelige toner, er Sørine Gotfredsen. Det har hun efter at hun i sit eget liv har oplevet at kærligheden er brudt ind i hendes tilværelse. Noget, som hun tænkte var umuligt. Og nu skal hun så forholde sig til denne glæde. Og det er ikke altid nemt. Nogen gange skal hun sige – du skal – til sig selv, for at få sig selv ud af den gamle rille.

Og denne påmindelse og dette: du skal! Tænker jeg er selvfølgelig indeholdt i livets brød. Du skal spise af det og lad dig ikke narre til at blive styret af andet. Og med opmærksomhed og ved at holde fast i det vokser du langsomt ind i det. Og det bliver til glæde.

Og så er der i ordene Jeg er livets brød et løfte. Et løfte om at selvom vi tror, at det er umuligt for os at finde det, Livets brød, så er det der. Endda i overflod! Til os alle! Og snart vil vi også bryde brødet her igen i Domkirken sammen.

Glædelig 2. pinsedag.

Amen

Litteratur brugt til forberedelsen af prædiken

Bultmann, R.: Das Evangelium des Johannes, Göttingen 1953, s. 166 ff“

Bonhoeffer, D.: Nachfolge, München 2011, s. 241

Eulenberger, Klaus: Der eine Gott in tausend Sprachen, Hamburg 2008, s. 178 ff

Salmer: 725, 598, 726, 290, 29.